

177. 18. Okt. 1898: I. Beh. af Lovf. om Ændr. i L. om Jubilæumsgave til gamle Krigere. 178

kommende have haft Børn at forsørge, skønt utænkeligt er det jo ikke — men tit lever der en fattig Enke efter en saadan afdød Deltager i Krigen 1848—50, og jeg synes, at det er rimeligt, at en saadan Enke faar det Beløb, der var tiltænkt hendes Mand, naar denne i øvrigt var kvalificeret. Jeg vil derfor gerne spørge, hvordan Finansministeren har tænkt sig Stillingen i dette Tilfælde. Hvis vi alle ere enige om, at Enken eller de, som vedkommende har haft at forsørge, bør have Jubilæumsgaven, som tilkom den afdøde, saa kan Beløbet vel ogsaa udbetales uden nogen særlig Tilføjelse derom i Loven; dog vilde det vel være bedst, om det udtrykkelig blev nævnt i Lovforslaget, men jeg skal i den Henseende rette mig efter, hvad man fra anden Side, og specielt fra Finansministerens Side, mener er det rigtige, blot man er enig om Tanken og enig om at faa den udført paa bedste Maade. Dermed skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme. Jeg tror, at det er heldigt, at Regeringen straks har forelagt et saadant Lovforslag her. Vi havde sikkert fra vor Side været betænkt paa at gøre det, men det vilde have trukket længere ud, thi vi havde jo staaet uden de Oplysninger, som ere nødvendige for Sagens Fremme. Nu er Lovforslaget forelagt, Oplysningerne ere jo til Stede og kunne yderligere skaffes til Veje, og jeg tror, at Lovforslaget meget hurtigt maa kunne føres igennem Rigsdagen, saa at disse gamle Folk virkelig i den nærmeste Fremtid kunne faa udbetalt den Hæders- eller Jubilæumsgave, som de nu fra i Sommer have ventet efter og gjort Regning paa.

K. M. Klausen: Jeg kan ikke andet end udtale, at det har været mig en Glæde at se Finansministeren forelægge dette Lovforslag. Jeg ser deraf, at Regeringen har fulgt den Stilling, som vi i sidste Rigsdags-samling indtog lige over for de gamle Krigere, og det er jo glædeligt, at Regeringen nu er gaaet i sig selv og har indset, at den Gave, der var budt de gamle Krigere i sidste Rigsdagssamling, i Virkeligheden er uanstændig. Da Forslaget fremkom her i Folketinget i sidste Samling, mødte det stærk Modstand baade fra Regeringens og fra Højres Side, og blandt Højre var der

jo Medlemmer af Finansudvalget, som ikke vilde være Medforslagsstillere til Forslaget, ligesom der fra Højres Side fremkom mange Indvendinger imod det. Højre var ikke i Stand til at kunne standse Forslaget i dette Ting, men i Landstinget lykkedes det Højre at faa det reduceret saaledes, at det i Virkeligheden ingen Ting blev værd. Jeg tror nu nok, at Højre i Landstinget helst havde set, om de havde kunnet slaa Forslaget fuldstændig ihjel. Der var et Par af Medlemmerne i det Udvalg, hvortil Landstinget havde henvist dette Forslag, — det var en Baron og en Embedsmand — der i Betænkningen udtalte, at de syntes nok, at 300,000 var for meget, at en Sum af indtil 200,000 vilde de have anset for tilstrækkelig. Det viser sig, altsaa, at Højre har gjort, hvad det har kunnet for at ødelægge dette Forslag, og helst havde set, at det var blevet forhindret, men nu er det jo glædeligt, at Regeringen synes at have fortrudt den Stilling, som den den Gang indtog, idet den nu er fremkommen med et Forslag, som dog er noget mere anstændigt end det, der blev vedtaget i sidste Samling. Hvad det Forslag angaar, som nu er forelagt, da ser jeg paa Sagen paa samme Maade, som da den var til Forhandling i forrige Samling, idet det forekommer mig, at en Hæders- eller Jubilæumsgave af 100 Kr. ikke er for meget, og at der ingen Grund er til at nedsætte den til 50, som Finansministeren har foreslaaet. I de Bemærkninger, med hvilke Finansministeren ledsager dette Forslag, udtaler han en Anskuelse, som ikke forekommer mig at være rigtig. Han udtaler, at Antallet af Andragere, der skønnes egnede til at komme i Betragtning ved Uddelingen, har vist sig betydeligt større end forudsat ved Lovens Vedtagelse. Jeg vil dertil sige, at det ved ganske sikkert Regeringen meget vel, at der var mange, mange flere, som vare kvalificerede til at faa Del i denne Gave. Jeg skal saaledes oplyse, at Regeringen i en anden Sag har tilstillet Finansudvalget en Skrivelse angaaende Krigerne fra 1848—49—50, og deri oplyses det, at det er antaget, at der er 16,000 tilbage af dem, og at Regeringen antager, at en Tredjedel af dem er under offentlig Forsørgelse, og at en